

(1940 -)

MEHMED İMAN

İlahiyatçı öğretmen Mehmed İman hocamızı aynı şehirde olmamızdan dolayı iyi tanıyoruz. Sadık, muhlis, fedakâr ve örnek bir nur talebesi olduğunu onu tanıyanlar bilir ve takdir ederler. Emekli olduktan sonra fahri imamlığını yaptığı camide, Sözler kitabını eline alıp, kürsüde, hutbede cemaate doğrudan ders okuduğunu da herkes bilir.

Kısa hatıralarını kaydettik sonra Mehmed İman bize şunları söyledi: “Kur’an’ın imanî hakikatlerini, bugünkü insanların anlayacağı şekilde izah ve ispat eden Risale-i Nur eserleri, şimdiki insanlara ekmek ve sudan daha ziyade önemlidir. Ben böyle düşünüyorum. İman meselesi hakikaten ekmek ve sudan daha önemli... İman derslerini ve imanın kazandırdığı takva şuurunu en kısa yoldan Risale-i Nur dersleri veriyor bizlere. Risale-i Nur’u bir şekilde herkese ulaştırmamız lazım geliyor.” Mehmed İman’ın hatıralarını yazdıktan sonra kendisine okuyup tashih ettirdim.

Mehmed İman Anlatıyor:

1940 senesinde Denizli’nin Çal ilçesinin Selcen köyünde doğdum. 1954-1962 yılları arasında Isparta İmam Hatip Okulu’nda okudum. Konya Yüksek İslam Enstitüsünü 1966’da bitirdikten sonra muhtelif şehirlerde öğretmenlik yaptım. 1977 senesinde İzmir’in Hatay İmam Hatip Okulu’na tayin olundum. 1998’de emekli oldum. İzmir’in Yeşilyurt semtinde bulunan Öktem mescidinde fahri imamlık yapıyorum. Bu göreve halen de devam ediyoruz.

BEŞİNCİ ŞUÂ RİSALESİ’Nİ OKUYUNCA UFKUMUZ DEĞİŞTİ

Isparta İmam Hatip Okulu’nda okuduğum 1954-1962 yıllarında ben yurtta kalıyordum. Üstad’ımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri de o sırada Isparta’daydı. Büyük bir zat, Allah’ın veli bir kulu olduğunu duyuyordum. Böylece Hz. Üstad’ı 1954’de Isparta’da tanıdım ben.

Üstad Hazretleri ilk yıllarda Isparta Ulu Cami’ye Cuma namazına geliyordu, arabasıyla. Üstad camide namazlarını ayrı yerde, geride kılıyordu. Ön saflara geçmezdi. Onun ayrı bir yeri vardı arkada. Hz. Üstad camiye girerken ve çıkarken, “Bediüzzaman’ı göreceğiz” diye büyük izdiham oluyordu. Arabasına binerken de aynı şekilde. Bu durum herhalde bir sene kadar devam etti. Daha sonra Üstad camiye gelmemeye başladı.

Ama asıl tanımamız dört sene sonra 1956’da, Risale-i Nur kitaplarının matbaalarda basılmaya başlandığı sene oldu. Beşinci Şuâ Risalesi’ni duymuşum. Orada Üstad Hazretlerinin ahir zaman alametlerini güzel bir şekilde açıkladığını söylediler. O günün şartlarında okullarda verilen eğitim sebebiyle, malum şahsın durumunu bilmiyorduk biz. Halk Pazarı diye bir yer vardı Isparta’da. O sene orada bulunan bir büfede dini kitap satılıyordu. Gittim hemen, 22 buçuk lira parasını verdim, Şuâlar kitabını aldım. Kitabı koltuğumun altına alarak, doğru Dere Mahallesinde oturan bir arkadaşımın evine gittim. Evde başka arkadaşlar da vardı. 5. Şuâ’yı başından sonuna kadar bir seferde okuduk. Okuduktan sonra ufukumuzda yüz seksen derece bir değişme oldu. Hak ile batılı orada gördük. Arkadaşlarla beraber kalplerimizde bir uyanma oldu. Cenab-ı Hak lûtfetti bunu bize. Sonra kitabı aldım yurda geldim.

Etraftan Üstad’ı ziyarete gelenleri duyuyorduk. Ama gelenlerin bazen kabul edildiğini, bazen de kabul edilmediğini söylediler. Hatta Üstad’ın, “Beni görmek isteyenler, kitaplarımı okusunlar” diye söylediği haberleri geliyordu bize. Bu sebeple -biraz da çocukluk, gençlik hali vardı- evine gidip elini öpemedim Üstad’ın.

TUGAY CAMİİNİN TEMEL ATMA TÖRENİNDE BEN DE VARDIM

Isparta Tugay Camiinin temel atma töreninde ben de vardım. Bir grup öğrenci ile İmam Hatip Okulu'nu temsilen gittik biz. Üstad Hazretlerini yakinen orada da gördüm. Tarihçe-i Hayat kitabındaki resimde biz görünmüyoruz. Çünkü biz kamera tarafında Üstad'ın tam karşısındaydık. Hz. Üstad orada bir şey konuşmadı. Belki hayırlı, mübarek olsun gibi bir dua etmiş olabilir, ama ben duymadım. Eline malayı alıp caminin temelini attığı Tarihçe-i Hayat kitabında da görülüyor zaten. Üstadın bir kolunda Zübeyir, öbür kolunda da Bayram Ağabey vardı. Etrafında askerler falan çoktu.